

KRITIKA**Celovečerec z estetiko oglasa****FILM****Prebujanja****Režija: Peter Bratuša**

Kino Bežigrad

Deja Crnović

Peter Bratuša je režiser oglasov in televizijske serije Življenja Tomaža Kajzerja, bil pa je tudi direktor fotografije pri filmu Babica gre na jug. Tokrat se je s **Špelo Levičnik Oblak** lotil scenarija za film o parih, ki jih počasi zalezuje kriza srednjih let. Prebujanja, ki so bila sprva načrtovana kot kratki film, imajo zvezdniško igralsko zasedbo, zato se je morda vpletenim zdelo škoda, da bi takšno šesterico pustili v sekciji kratkih filmov; a po videnem bi bil film verjetno bistveno boljši, če bi se držal prvotnega načrta.

Jurij Zrnec in **Katarina Čas** sta v Prebujanjih Marcel in Ula, fotografa, ki živi v prekrasem stanovanju z lepim razgledom, vendar sta si, ker je ona ponižna in neodločna, on pa zajedljiv tiran, v svojem domovanju ustvarila majhen pekel, iz katerega ne vidita izhoda, razen morda z grožnjo po samomoru. **Robert (Sebastjan Cavazza)**, ločenec z dvema otrokoma, in **Jana (Saša Pavlin Stošič)**, vsiljiva študentka s psom, ki sta drug do drugega nemo goča, iz neznanih razlogov vztrajata skupaj, verjetno zato, ker sta primerljivo privlačna in primerna za seksi prizore v spalnici. Še najbolj zanimivo zgodbo so dodelili **Jonasu (Primož Pirnat)** in **Karmen (Jana Zupančič)**, ki se po dvajsetih letih srečata na Marcelovi razstavi in v hotelski sobi povežeta zgodbe vpletenih parov, vmes pa, ker sta se prisiljena ukvarjati s svojo pre-

teklostjo, poskrbita za nekaj redkih resnično ganljivih trenutkov v filmu.

Prav v preskoku iz kratkega v celovečerni film so Prebujanja najverjetneje doživela največ škode. Že sama premisa filma, torej da se ves film dogaja v spalnicah, ga omejuje na več področjih, za celovečerec pa bi verjetno potreboval bolj dramatične zaplete, ki jih sklepna dva preobrata ne moreta nadomestiti. Velik del zgodbe nosijo dialogi, pari morajo med medsebojnim trpinčenjem podati dovolj podatkov, da se zgodbe treh spalnic spletejo v celoto, četudi to pogosto počnejo z vztrajnim ponavljanjem imen drug drugega, že tako klavstrofobično vzdušje pa se s tegobami, kot je slaba kritika razstave v časopisu, samo še povečuje.

Bratuša v Prebujanjih največ stavi na estetiko, zato so nekateri prizori videti kot podaljšan oglas za kavo, ki je mimogrede tudi sponzor filma, precejšnje breme pa je bilo očitno naloženo tudi igralskim parom, še posebno Zrnecu, ki je s svojimi duhovitimi vložki verjetno okrepil prepričanje, da ustvarjalci lahko posnamejo celovečerec. Zrnca je seveda navadno užitek gledati, tudi zabaven, a dokaj nepotreben prizor, ko poje v kadi, je skoraj nujen za začasno razelektrenje vzdušja, toda zaradi prevladujočega občutka, da so vsi liki nedodelani, igralci pa prepuščeni samim sebi, se zdi, da je film umetno podaljšan koncept. Koncept, da bi bilo lepo posneti estetsko dovršen film s prepoznavnimi igralci, prilagoditi scenarij njihovim življenjskim usodam, vse drugo pa se bo že izkristaliziralo na vajah. Film, ki je slavnostno premiero doživel v ljubljanski Drami, v veliki meri res rešujejo igralci, vendar to ne zabriše zmotnega režiserjevega izhodišča, da je celovečerec lahko najprej estetika, šele potem pa zgodba. ×

Zvezdniška zasedba in dovršena estetika v Prebujanjih ne moreta zakrpati luknje, ki jo je ustvaril preskok iz kratkega v celovečerni film. **☛ Luka Karlin**